

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2010/1

únor 2010

Kolečko liturgického roku

Drazí naši farníci,
po vánočním období začínáme období čtyřicetidenního půstu. Když se nad tím zamyslíme, může se nám zdát, že vše je jakési kolečko, ve kterém není čas na to, abychom žili takové to normální období našeho života, ve kterém si nic nemusíme odepírat, můžeme se bavit a užívat si radosti.

A přece je tu po krátkém adventu znovu dlouhý půst. Proč je tomu tak? Během liturgického kalendářního roku nám Církev nabízí období čekání i období radosti z narozeného Pána, období pokání s následnou dobou radosti ze vzkříšení. Čemu nás to učí? Připomíná nám to krátkost našeho lidského života, ve

kterém nás Pán zve, abychom jej prožili naplno, ale zároveň se stali skutečně svobodnými. Zve nás k svobodě, ve které se příjemných věcí na čas vzdáváme, abychom je za chvíli přijali s radostí i vděčností. Co by se s námi ale stalo, kdyby nebylo tohoto kolečka tajemství Pána, které si připomínáme každý rok? Co by se s námi stalo, kdyby nebyl čas tohoto půstu, sebezapření? Možná bychom měli stále hojnost, užívali bychom si, prožívali bychom radosti, nemuseli si nic odepírat, ale potom bychom najednou zůstali překvapeni. Překvapení z návštěvy, která by zastavila u dveří našeho domu, sestry smrti, jak ji nazýval sv. František z Asissi. Najednou by se nám těžko odcházelo ze světa, ve kterém jsem měli vše a mohli vše, protože bychom

k němu byli příliš připoutáni. Potom bychom neuměli odejít. Ani naši nejbližší by neuměli přijmout skutečnost, že pro nás tyto radosti tak nespravedlivě skončily. A tak půst i sebezápor, každý skutek pokání, který vykonáme nás vede ke svobodě. Ke svobodě ve světě, ve kterém žijeme a na jedné straně

máme rádi vše dobré, příjemné a krásné a na druhé straně víme, že vše toto krásné potěšení je pomíjivé a mizí hned jak vstaneme od bohatě prostřeného stolu. Myslím, že takto se stáváme lidmi svobody a Bůh nás zve, abychom nebyli otroky.

Drazí farníci, začínáme tedy období půstu. My

víme, že zvláštním dnem pokání nejen v půstu, ale i během celého roku je pátek. Chtěl bych se tedy na chvíli u toho zastavit. Pátek je v rámci týdne největší příležitostí k pokání proto, protože v tento den Pán trpěl i umřel za naši spásu na kříži. My se tedy našim pokáním připojujeme k jeho bolesti na kříži. Jestliže v tento den Spasitel za nás umírá, chceme se mu i my připodobnit tím, že si něco odepřeme. Myslím, že v našich rodinách jsme kdysi byli vychováváni k pátečnímu půstu od masa. Tento půst již dnes nedodržují často jen děti, ale ani my dospělí. Samozřejmě vím, že to není možné ovlivnit jestliže se stravujeme v jídelně. Avšak Vás chci upozornit na to, že Církev nám nabízí až pět možných pokání v tento den. Zřeknutí se masitého pokrmu je jen je-

den z nich. Pokud tedy nemůžeme dodržet tento způsob pokání zbývají nám na výběr ještě čtyři další možnosti. Zkusím je zde tedy vyjmenovat, abychom věděli, že máme i jiné možnosti na výběr.

Skutky pokání jsou následující:

1. zdržení se masitého pokrmu
2. skutek zbožnosti; například účast na mši svaté, modlitba křížové cesty nebo bolestný růženec
3. čtení Písma Svatého min. 10 minut
4. skutek lásky k bližnímu; například návštěva nemocného s konkrétním projevem pomoci, návštěva hřbitova spojená s modlitbou za zemřelé, nebo hmotná pomoc chudému, nebo pomoc vícedětným rodinám a pod.
5. zřeknutí se sledování televizních programů (kromě zpráv), nebo kouření, alkoholu, nebo jiný sebezápor

To znamená, že si i v pátek můžeme vybrat z kteréhokoliv způsobu pokání. Samozřejmě nejde o to, abychom si vybrali ten nejjednodušší, anebo by bylo smutné, kdyby si člověk který nemá televizor vybral jako skutek pokání to, že se na televizi nebude dívat a pod. Nejde o to, abychom si vybrali to co nás nebude nic stát, ale je důležité abychom udělali alespoň něco. Ne dělejme to však proto, abychom se chlubili před druhými jací jsme zbožní a dobří, dělejme to opravdu z lásky k Pánu, který z lásky k nám zemřel na kříži. Tehdy a jedině tehdy to pro nás a naši duši bude mít smysl.

Přeji tedy nám všem, abychom období půstu a pokání, které začínáme bylo pro každého z nás příležitostí k větší svobodě a především k tomu, abychom i v této době dokázali víc a upřímněji Pánovi říci a ukázat naši vděčnost a naši lásku k Němu.

*K tomu Vám ze srdce žehná
P. Marek Poláček SVD*

...BIBLICKÝ KOUTEK...Z NAŠÍ FARNOSTI...BIBLICKÝ KOUTEK...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Po možnosti nahlédnout v biblickém okénku do starozákonních knih otevíráme novou sérii s 15 pokračováními „Čtrnáct svatých pomocníků“. Inspirací k prosbě o napsání seriálu byl obyčejný dotaz čitatele www.katolik.cz, který se zajímal o jména těchto pomocníků. A já si uvědomila, že mi o svatých pomocnících také není nic známo. (IP)

Čtrnáct svatých pomocníků - ÚVOD

Ve vzpomínkách mons. Pavla Kučery, který se po desítky let staral o české uprchlíky v Německu, čteme, že k populárním činnostem patřily krajanské poutě. Velký zájem lidí nebyl jenom o velké zahraniční poutě do Říma, do Lurd nebo do Svaté země, ale i o poutě na populární německá poutní místa, například do Vierzeheiligen – ke Čtrnácti svatým pomocníkům.

Co nám říká tento nezvyklý poutní titul? Naši dědové a pradědové by nám řekli, že „za Rakouska“, kdy byly živé styky s německými oblastmi mocnářství, byl kult čtrnácti svatých pomocníků v nouzi živý i u nás. Jeho tradice je velmi stará, čtrnáctero světců takto společně i jednotlivě uctívaných pochází z raných dob křesťanství; byli to vesměs mučedníci umučení většinou okolo roku 300 (sv. Eustach již r. 118), s výjimkou sv. Jiljí, který jediný mezi nimi nebyl mučedník a žil až začátkem 8. století.

Lidová víra připisovala každému z nich mimořádně mocnou přímluvu ve stavech nouze a ohrožení, typických pro středověkou společnost. Bylo to např. malomocenství, rakovina (ano, už tenkrát!), epilepsie, mor, náhlá a nečekaná smrt, oheň, krupobití a jiné živelní pohromy, hlad, lou-

peže, posedlost zlým duchem a choroby různých orgánů tehdy nevyléčitelné, a vůbec rizikové životní stavy fyzické i duchovní: těhotenství a porod, cestování, vězení, nekajícnost a jiná zla. – Staré legendy o těchto svatých, z nichž některé můžeme dnes číst v novém překladu středověkého souboru Zlatá legenda, jsou velmi krásné a výmluvné, podivuhodně podnětné i pro náš čas: vyvolávají důvěru v Boží pomoc a naznačují cesty k uzdravení neduhů těla i duše.

V některých obdobích a oblastech bývala společně se čtrnácti pomocníky vzývána i Matka Boží Maria – nikoli jako patronka, ale jako první a přímá pomocnice v každé potřebě a jako královna všech svatých, pomocnice křesťanů, kolem níž bylo sdruženo a o níž se opíralo i toto vybrané čtrnáctero, jehož sestava byla původně proměnlivá a kraj od kraje se různící. Od 15. století bývají do skupiny zahrnuti tito světci a světice: Achác, Barbora, Blažej, Cyriak, Dionýz, Erasmus, Eustach, Jiljí, Jiří, Kateřina, Kryštof, Markéta, Pantaleon, Vít. Mezi těmito světci jsou tři biskupové, tři rytíři, tři panny-mučednice, jáhen, mnich, lékař, chlapec a převozník. Je to poměrně

reprezentativní sestava společnosti raně křesťanské doby. Může překvapit, že někteří z těchto svatých byli při pokoncilních liturgických úpravách z celocírkevního kalendáře vyškrtnuti, aby poskytli místo světcům z pozdějších věků. Nic to nemění na účtě k nim. Kostely jim zasvěcené slouží dál jejich účtě a bez ohledu na své místo v kalendáři zůstávají k dispozici a pomoci nám všem v dnešní době. Nebude snad na škodu, když se postupně zamyslíme nad aktuálností jejich individuálního i společného poslání. Možná s údivem seznáme, jak jsou nám blízcí, i když se zdá, že soužení a strasti dnešních lidí se dramaticky liší od ran, jimž byli vystaveni jejich dávní současníci nebo pozdější středověcí ctitelé.

A proč je svatých pomocníků právě čtrnáct? Výklady se různí. Nejprostší a nejvýmluvnější je asi ten, který vyvolává souvislost se čtrnácti zastaveními křížové cesty. Jiná tradice se odvolává na sv. Augustina, který měl číslo 14 za posvátné, neboť Pán Ježíš byl ukřižován 14. nisanu. V každém případě toto číslo dostává pro prezentaci typických ran a nesnáží, jimiž byli a jsou věřící sužováni.

Připravil Mojmir Trávníček

Setkání dětí z Karolinky s naším novým panem kaplanem

Ve čtvrtek 21. ledna se děti z náboženství „Pod věží“ setkaly s knězem Rastislavem Kršákem, který strávil dlouhé roky na misiích v Papui-Nové Guinei (dále PNG) a nyní bude působit v naší farnosti jako kaplan. Hned zpočátku nás velmi příjemně překvapila krásná čeština, přestože otec Rastislav byl v naší zemi jen pár dní. Děti si na našeho hosta předem nachystaly nejrůznější otázky, a tak jsme se v první části setkání dozvěděli jeho oblíbené předměty ve škole; proč je důležité se učit, i když se mi nechce; kteří světci jsou otci Rastislavovi blízcí a proč; která jídla má rád, které sporty se mu líbí a mnohé další.

Ve druhé části byly hlavním tématem misie v PNG. Všem dokázal velmi pěkně přiblížit úplně odlišnou situaci, kterou prožívají křesťané v této části světa. Děti také zajímalo, jak se v této kultuře slaví mše

svatá a jak se lidé zapojují do slavení liturgie.

Na závěr našeho setkání nám otec Rastislav ukázal výrobky domorodců z PNG, popsal nám jejich velmi pracnou výrobu a také to, k čemu se používají.

Celé naše setkání bylo pro nás posluchače velmi přínosné a také velmi zajímavé a už se těšíme na přednášku s promítáním, kterou v naší farnosti v budoucnu plánuje.

Našemu novému kaplanovi moc děkujeme za krásné chvíle, které jsme s ním v ho-

dině náboženství prožili a ze srdce mu přejeme, aby se mu práce v naší farnosti velmi dařila.

Martina Havlová ml.

☞ Člověk je tak velký, že mu nic na světě nemůže stačit, jen když se obrátí k Bohu, je spokojený. ☞

☞ Kněžství je láskou Ježíšova srdce. ☞

Misionář v Papui-Nové Guinei hrozenkovským kaplanem

Nový hrozenkovský kaplan a misionář v Papui - Nové Guinei (dále jen PNG) P. Rastislav Kršák SVD se narodil 6. září 1967. Svě dětství prožil na jihozápadním Slovensku v Topoľčanoch, kde po základní škole navštěvoval gymnázium. Po ukončení gymnázia v roce 1986 přímo putoval do Bratislavy, kde byl v době totality jediný seminář na Slovensku. Tam se po roce seznámil se seminaristy, kteří byli tajně členy Společnosti Božího Slova a přes ně také s dalšími bratry verbisty. Svě první sliby složil 8. září v roce 1990.

Kam vedly vaše kroky po složení prvních slibů?

Dva dni nato jsem odcestoval do Irska naučit se anglický jazyk. Po desetiměsíčním kurzu jsem se mohl vrátit zpět na Slovensko dokončit přerušovaná studia teologie, nebo pokračovat ve studiu teologie v Irsku anebo jít na misijní pastorační praxi OTP. Bylo mi doporučeno jít na misijní praxi, protože do té doby jsem poznal jen školy. Měl jsem 4 možnosti kam jít: Ghana, Indie, Filipíny a PNG. Do Ghany a Indie nebylo možno získat víza. Lepší program pro misionáře byl v PNG, tak v únoru 1992 jsem poprvé cestoval do PNG. Strávil jsem tam 2,5 roku a v červnu 1994 jsem se vrátil do Irska dokončit studia teologie a antropologie v Dublinu. Poté jsem se vrátil na Slovensko, kde jsem se připravoval na složení věčných slibů, které jsem složil v roce 1998, tehdy jsem byl i vysvěcen na jáhna. Byl jsem provincií poslán na východní Slovensko do Sniny, abych tam pracoval ve farnosti.

Na kněze jsem byl vysvěcen 5. června 1999.

V listopadu 2002 jsem se již jako kněz vrátil do PNG, kde jsem byl do října 2009.

Z PNG jste se vrátil v říjnu, co jste dělal do doby než jste byl oficiálně jmenován kaplanem v naší farnosti (11. ledna 2010)?

Měl jsem dovolenou. Pokud pracujeme na misiích 3 roky, tak máme právo na 3 měsíce dovolené, ty jsem strávil s rodiči v Topoľčanoch.

Dnes máme venku -12 °C. Byl to pro Vás teplotní šok, když jste přijel z PNG? A mohl byste nám trochu přiblížit podnebí v PNG?

To byl, první dva měsíce to bylo trochu těžší, protože jsem si musel zvykat na zimu.

Když se podíváte na mapu, tak PNG leží pod rovníkem, podnebí je tropické a sub-

tropické. Na severním pobřeží je horko, přes den kolem 35 °C po celý rok. Ve vnitrozemí v horách v nadmořské výšce 1500 – 1700 m n.m. je teplo. Přes den kolem 25 °C a v noci kolem 18-20 °C. Roční období mají dvě, období sucha od června do října a dešťů od listopadu do května.

P. Rastislav s mládeží z Mabalga

Našla jsem si, že v PNG je 90% křesťanů, platí to stejně pro oblast hor i pobřeží?

Musím to trochu upřesnit. V PNG je 90% křesťanů, jenomže z toho je asi jen třetina katolíků. Je tam veliký vliv z USA a mnoho lidí odchází z katolické církve do různých protestantských církví nebo sekt.

Je tam na toto poměrně velké množství katolíků dostatek kněží?

Je nedostatek kněží, ale PNG je "podle statistik nejmisionější krajinou. Je to země s velkým počtem misionářů. PNG byla objevena dávno, ale největší problém pro exploraci této krajiny byl komár - malárie. Kdokoliv přišel na jižní nebo severní pobřeží, dostal malárii a zemřel. Nikdo nevěděl jak s tou chorobou bojovat. Později, až byly objeveny léky, dalo se s touto nemocí něco dělat, dříve ne.

Když už jste zabrousil k nemocem, setkal jste se i vy s nějakou?

No, já mám malárii. A to tak zůstane do konce života. Já třeba nemohu nikomu darovat krev. Je to tak jako se žloutenkou. Tato nemoc zůstane v krvi a když pracuji a neod-

počívám, tak mohu dostat záchvat. Stále sebou nosím léky pro případ, že bych dostal záchvat. To se mi stalo v roce 1996, když jsem měl 3 záchvaty malárie. Při třetím záchvatu jsem odešel do nemocnice na infekční oddělení v Nitře, tam mne dali do pořádku. Když jsem se vrátil v roce 2002-2003, tak jsem znovu dostal malárii, takže nedá se svítit.

Jaké jsou projevy malárie?

V první řadě je to zvracení, průjem a horečky. Jak u koho, to závisí, který druh malárie máte. Pokud dostanete mozkový typ, tak je to otázka hodiny a zemřete. Odiizoluje se funkce mozku a mozek odizoluje játra, a když játra nepracují, tak se tělo otráví.

Vrátíme se ke kněžím. Jsou tam nějaká domorodá povolání?

Jsou, ale kvůli kulturnímu pozadí je kněžství pro toho kluka hrozně, hrozně těžké.

Základem společnosti u nás je rodina. Rodiče, děti, případně staří rodiče. V PNG tomu tak není. Základem je tam kmen a rod. Když kmen zavelí ty půjdeš za kněze, tak já musím jít. Další věcí je, že kmen mne bude finančně podporovat s tím, že když já budu knězem, musím jim to všechno vrátit i s úrokem 50-100%. Pokud ne, budou

jiné velké tlaky. Mnohokrát kmen chce, aby se někdo stal knězem jen pro to, abych byl vzdělaný. Oni v podstatě nechtějí abych já byl knězem, ale abych dostal vzdělání a vydělával peníze. Pokud vydělávám peníze, o vše se musím dělit se svými soukmenovci, když ne, oni mají své páky jak mne k tomu donutí, nebo totálně zlikvidují. Já vím, zní to strašně, ale to je realita.

Mají jinou mentalitu... Na co bylo nejtěžší si zvyknout v PNG?

Právě na toto jejich morální smýšlení. Já jsem křesťan, katolík a mám tedy i své morální zásady, smýšlení. Jenomže jejich morálka je kmenová morálka. Cokoliv člen kmene udělá dobrého pro kmen, tak je to morálně správné. Pokud mě ukradne auto, tak je to v pořádku, protože já nejsem uvnitř kmene. Jejich morální systém a křesťanský morální systém nejsou slučitelné. Jen v tom případě, pokud se jedná o život uvnitř kmene. U svátosti smíření říkají jen hříchy, které se týkají jejich kmene, ale netýkají se jiných lidí. Oni zhřešili proti svým bratrům, sestřám, ale

☞ Dobrý pastýř, kněz podle srdce Božího, je tím největším pokladem, jaký dobrý Pán dává farnosti, i jedním z nejvzácnějších darů Božího milosrdenství. ☞

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

lidé z jiného kmene jsou považováni za nepřátele. Někdy uzavřou manželské smlouvy, takže se spřátelí, ale v hloubi srdce je vždy jiný kmen považován za nepřátelský kmen.

Je to vždy žena, kdo odchází za svým mužem do jeho kmene?

To závisí na sociální struktuře. Na pobřeží a ve vnitrozemí je patriarchální společnost, to znamená, že moc mají vždy muži. Jenomže když jedete na severovýchod, tam je matriarchální společnost. Ženy rozhodují o všem, je to velmi komplikovaný svět.

Existuje tam i kromě kmenového rodinné soužití?

Ano, jenomže pro ně není problém, aby například jejich dcera byla vychovávána jejich sestrou, bratrem, nebo strýcem. Vždy rozhoduje pokrevní příbuzenství. Rodina tam je, ale ne v takové míře jako v západním světě. I když jsou to třeba vzdělaní domorodci, učitelé, lékaři, vždy patří ke kmeni. Pokrevní příbuzenství je absolutní, o tom se nediskutuje.

Jak žije průměrný domorodec v oblasti hor, či pobřeží?

To je stejné. Pokud se na to podíváme, tak 90% lidí je nezaměstnaných. Většina lidí žije ze země, kterou vlastní. Země nepatří jednotlivci, ale kmeni. Mají půdu mezi sebou rozparcelovanou a na ní pracují. Říkají, že pokud mají střechu nad hlavou a mají co jíst, tak jim to stačí. Jenom nízké procento (5-10%) jsou lidé vzdělaní, kteří ukončili středškolské, nebo vysokoškolské studium a ti jsou většinou zaměstnaní v bankách, nebo ve státní správě a mají jiný styl života, ale stále jsou vázani k pokrevnímu příbuzenství – kmeni.

V čem tam lidé bydlí?

To je těžko popsat. Obydlí jsou velmi jednoduchá, většinou ze dřeva. Nestaví z toho co my, cihel a cementu, ale ze dřeva. Na toto podnebí je tento materiál výhodnější, ale je tam i jiný důvod. Proč já bych měl stavět něco, co by mělo vydržet 50-100 let, když nevím, jestli příští měsíc nebudeme mít mezikmenovou válku a tak jako tak vše shoří. Předem počítají s tím, že bude rozbroj mezi kmeny a vše lehne popelem.

Mezikmenové války jsou tam často?

V horách ano, dá se říct že neustále. Je třeba na pár měsíců příměří a pak znovu vypukne válka.

O co mezi sebou bojují?

O prestiž. Vždycky jde o prestiž ukázat, že já jsem ten silnější. Důvodem války bývají prasata, ženy, protože oni mají polygamií (mnohoženství), nebo pokud někdo někomu urazí, ublíží mu. Například je někde zábava a jde to do extrému, napijí se, začne rvačka a někdo z jednoho kmene ublíží někomu z druhého kmene. Pokud je tam krev, je to velice zlé. Prvním krokem je kompenzace, po

Vždy se to tedy nakonec nějak vyřešilo?

Ono se to vyřešilo samo. Když mi někdo ublížil, tak mě většina ostatních podporovala. Mnoho žen se přišlo omluvit a třeba mi také přinesli peníze jako kompenzaci za psychickou a fyzickou újmu, kterou jsem měl. Ale to vždy záviselo od konkrétní situace.

Jak se chovají domorodci při slavení eu-charistie?

Jsou bezprostřední. Je to živější, není to tak kultivované. Matky do půli pasu vysvěčené kojí během mše své děti... V některých oblastech při přinášení obětních darů přichází v tradičním oblečení. Na hofe nic a dole alespoň něco. Člověk si časem na to zvykne.

Používají domorodci při mši nějaké své tradiční hudební nástroje?

Z tradičních používají KUMDU. Je to ze dřeva dutý nástroj na jedné straně má blánu z kůže a na druhém je dutý, otevřený a na to bubnují. V podstatě nemají melodické nástroje, mají jenom rytmické. Jenomže na rytmus vydr-

procesí věřících domorodci hrají na kumdu

ží tančit 24 hodin v jednom kuse.

Zažil jste tam někdy nějaký silný projev víry ze strany domorodců?

Možná, nevzpomínám si.

Našel jste tam mezi domorodci skutečného přítele?

To se nedá. Když já jsem se chtěl s někým spřátelit, tak to skončilo tím, že on mne začal využívat. Nepřipouštěl jsem si je k tělu, protože když jsem otevřel vrata, tak oni vzali vrata i mne a všechno s sebou. Na první pohled to tak nevypadá, ale jsou hrozně mazaní, jak se s tebou spřátelí. Řeknou, jak jsem dobrý pan farář, jak dobře kážu... jenomže tam nic není zadarmo. Když vám dají takovou pochvalu, tak tím něco zamýšlejí. Tam nic není za nic.

Snažíte se mluvit česky a docela dobře Vám to jde. Pobýval jste někdy na Moravě nebo v Čechách?

Ne, nikdy. Mám přátele u Prahy už 30 let, které čas od času navštívím a za totality jsem poslouchal rádio Hvězda a většina pořadů byla v češtině. Ta pasivní čeština je fajn, ale ta aktivní trochu trpí.

Připravila Ingrid Petřeková

☞ Když vytáhneš rybu z vody, lekne. Podobně je tomu i s člověkem bez Boha. ☞

☞ Kněz není knězem sám pro sebe, je knězem pro vás. ☞

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...**Štěstí?**

Zatím jsme si nezvykli posílat své příspěvky do Farního zpravodaje a já jsem se dlouho rozhodoval, než jsem se k tomu odhodlal. Toto svědectví předávám redakci Farního zpravodaje.

O sobě mohu jen říci, že nejsem nejmladší, včera jsem oslavil 66. narozeniny a jsem průměrný křesťan, dá-li se říci nedokonalý, váhající, mnohdy vlašný a chybný, nedůvěřivý... Musím dodat, že v životě byla léta složitá a křesťanská katolická víra, zděděná křtem a posílená biřmováním po mé matce postupně ustoupila, až úplně vymizela z mysli do nenávratna a na dlouhý čas.

Ale po mnoha letech znovu začíná doutnat jiskřička, která se časem a okolnostmi mění v oheň... Jako „nevěřící Tomáš“ bloudím za poznáním na různých poutích do Říma, Assisi, Medžugorie...

S přibývajícím věkem přišla i léta různých operací. Poprvé v roce 1980, pak roku 1995 a 2000 operace páteře, v roce 2002 mozková příhoda, roku 2004 operace srdce... a tak by dále mohl výčet pokračovat. Celkem to bylo už 10 anestezií, jak se říká „uspání do bezvědomí“. Vždy mi řekli, že mám počítat, ale já odpověděl, že mám jiné počítáře. A začal jsem: „Zdravas Královno, Matko milosrdenství...“

Ale je neděle 10. ledna 2010 a po roce se opět

dožívám dalších narozenin. Nejsem příznivcem narozeninových oslav. Včera, v sobotu 9. ledna, jsme sice cestovali do Českého Těšína na oslavu 70 let švagrové. Moc se nám nechtělo, všude kolem kalamita, ale chtěli jsme svojí přítomností projevit vdově mého bratra patřičnou úctu. I když všude po republice vlaky stály a takovou ledovku jaká byla v Novém Hrozenkově ani nepamatujeme, tak se nám podařilo tuto cestu absolvovat bez jediného zpoždění, přesně podle jízdního řádu a to v jednom směru jsme 4x přestupovali.

Toto jsem pokládal za nutné popsat, neboť zítřejší neděle 10. ledna 2010, oslava narozenin, probíhala jako každoročně návštěvou bohoslužby a poděkováním, tichou modlitbou k Panně Marii za ochranu a dar do dalšího roku života. Ale jak se dostat do kostela přes tu ukrutnou ledovku, když každý pád na zem byl pro mne riziko.

Loni v létě jsem dostal jako suvenýr hůl. Tak prostou a obyčejnou, že jsem si ji pověsil ve sklepě na zeď jako dekoraci. Vzpomněl jsem si na ni, že jako jediná hůl v domě má na konci bodec, což bude na led asi to nejlepší.

S holí v ruce jsem pomalu došel ke kostelu. Chodník ve stejném směru byl neschůdný a podél kostela bylo trochu sněhu. Vždy se dívám na střechu kostela, ale tentokrát mne tam oči nezavedly, spoléhal jsem, že sněh ze střechy je už dávno dole. Asi v polovině vzdálenosti

od zákristie k hlavnímu vchodu najednou ohlušující hřmot ledové laviny se sněhem za mnou. Poznamenal mě jen odraz laviny od země. Zůstal jsem bezhybně stát na místě jako nemožný. Napadlo mne: Krok zpátky může znamenat nové nebezpečí. A co krok vpřed? Odpověď z podvědomí zněla: Běž dopředu, vždyť máš svůj cíl, svůj úmysl, nemůže se ti nic stát.

Tak jsem se účastnil bohoslužby, celý otřesený, ale uspokojený. Cestou domů v mém nitru však byl boj. Jedna strana jako by říkala: „Co je komu po tom, kdo to viděl - viděl a ať si to nechá pro sebe.“ Druhá strana byla však opačného názoru, který setrvává stále – ve dne, před spaním, při probuzení... Kdy to asi skončí?

V okamžiku vnitřního boje, právě v tuto chvíli šla se psem po chodníku paní bydlící pod hřbitovem a zavolala na mne: „Měl jste štěstí!“ V té chvíli jsem nebyl schopen odpovědět. Říká se, že záleží na tom jaký má kdo úhel pohledu. Já bych po tomto zážitku chtěl jen říci:

„Až někdy zůstanete stát, rozhodněte se správně, jak dál...“

A ta hůl kterou jsem sundal ze zdi ve sklepě byla poustevnická hůl – suvenýr ze španělského poutního místa Santiaga de Compostela, které se společně s Římem a Jeruzalémem řadí k nejvýznamnějším poutním místům na světě...

AB

Tříkrálová sbírka 2010**Výtěžek Tříkrálové sbírky 2010:**

Hovězí	68.307,-
Huslenky	49.794,-
Zděchov	23.815,-
Halenkov	70.465,-
N. Hrozenkov	102.197,-
Karolinka	63.470,-
V. Karlovice	108.241,-
Celkem	486.289,-

Výtěžek Tříkrálové sbírky v roce 2009 činil 480.782,- Kč. V letošním roce se i přes nepříznivou finanční situaci obyvatel vybralo o 5.507,- Kč více. Charita Nový Hrozenkov všem koledníkům i vedoucím děkuje za pomoc při Tříkrálové sbírce a moc si cení toho, že i přes nepříznivé počasí jste se vydali s nadšením koledovat. Všem Vám, kteří jste přispěli na charitní dílo, vyslovujeme upřímné poděkování.

Jelikož v úterý v noci 12. ledna zasáhlo Haiti mohutné zemětřesení, zaslali jsme ihned 50.000,- Kč z výtěžku Tříkrálové sbírky na pomoc postiženým.

Zbýlý výtěžek budeme investovat na zakou-

pení kompenzačních pomůček. Zejména je potřeba dokoupit polohovací lůžka, invalidní vozíky a chodítka. V oblasti, ve které působíme je již zapůjčeno 40 polohovacích lůžek a stejné množství vozíků a stále jich je nedostatek.

Tak jako v loňském roce bude probíhat v našich kostelech dobrovolná sbírka „Postní almužna“. Loňský výtěžek byl použit na pomoc oblastem, které byly postiženy v létě velkými povodněmi, konkrétně se jednalo o Hodslavice (leží blízko Valašského Meziříčí).

Za Charitu NH Judita Orságová

Letos to byl samý led

Vyšli jsme koledovat já s mamkou a se sestrami v sobotu ráno. Celý den jsme se klouzali po ledu a byla to velká sranda.

Ten led byl ale nebezpečný a starší sestra málem spadla do potoka z mostku. Mamka menší sestru vozila na saních od chalupy k chalupě, aby sebou moc nemlela o zem.

Přišli jsme k jednomu domu, kde na nás

vždycky čekají, byl tam obrovský led a nemohli jsme se dostat ke dveřím. Skočili jsme teda do hlubokého sněhu vedle cestičky a tak se dostali až ke dveřím. Ale venkovní dveře byly zamčený a zvonek až za nimi. Strašně hlasitě jsme teda zpívali, aby nás slyšeli. Jak jsme zpívali podruhé, tak nás konečně uslyšeli.

Přes oběd strašně přšelo a úplně nám zmokly koruny. Šli jsme se domů usušit, naobědvali jsme se a odpočinuli si u pohádky. Odpoledne jsme šli pokračovat. U jednoho domu před námi šel pán a před ním nám sypal cestičku šterkem abychom nespádli. U jiného domku zase byl velký pes a moc jsme se ho báli. Pes hrozně štěkal, a tak jsme tam raději nešli. Vzpomněli jsme si jak před dvěma roky jeden pes ukradl Baltazarovi korunu a celou ji rozkousal. Naštěstí to už byl poslední dům, tak to tak moc nevadilo. Domů jsme se vrátili až za tmy. Mamka nám pak řekla, že jsme letos vykoledovali víc než vloni.

Už se moc těšíme na příští rok.

Vojta (9 let)

**Bez kněze by utrpení a smrt našeho Pána nemohlo přinést žádný užitek.
Je to kněz, kdo pokračuje v díle vykopení na zemi.**

První Vánoce v Rusku P. Roberta Baleka SVD

Po té co jsem strávil v Rusku „vánoční“ Nový rok musím říci, že se mi Rusko začíná ještě více líbit. Proč? No, především jsem překvapený jak se Rusi dokáží kultivovaně a zároveň velice vtipně bavit. S velikou parádou i okázalostí, bez zbytečných trapností, s krásnými novoročními přáními plnými lidskosti a tepla. Dokonce prezident Medvedev v kratičkém projevu vzpomenu, jaký krásný rodinný svátek je právě Nový rok, kdy se setkává celá rodina, společně oslavuje a přeje si vše nejlepší – chápete? Přesně to, co pro nás znamenají Vánoce, pro Rusy znamená Nový rok. A to je zakořeněno hluboko v duších všech Rusů.

Když jsem se ptal starších lidí na Vánoce, nikdo si nepamatoval, že by se někdy v Rusku nějak zvlášť oslavovaly tak jako u nás. Řekli: „Co žiji, oddávámna jsme oslavovali Nový rok s Dědou Mrázem. Neumím si představit něco jiného.“ Jednoduše pro Rusy je velmi těžké oslavovat nějak velmi okázale 25. prosinec jako u nás. Vánoce jsou v Rusku prakticky neznámý pojem. Pravoslavní věřící v Rusku Vánoce sice slaví, ale až 7. ledna, podle starého juliánského kalendáře, který je posunutý zhruba o dva týdny proti našemu kalendáři. Tento pravoslavný svátek Raždestva (Narození Pána) však všichni Rusové už neoslavují v takové míře jako u nás věřící či nevěřící. Všeho, co si my představujeme pod Vánoce a co k tomu patří (stromček, dárky pod ním, které přináší Ježíšek, slavnostní štědrovečerní večeře, vánoční přání, koledování...) mají Rusové dost na Nový rok 31. prosince a následně 1. ledna. Všichni Rusové si totiž 31. prosince obstarají stromček, potom ho ozdobí, kupují dárky pro své blízké, připraví slavnostní večeři. Po večeři přichází Děda Mráz se Sněguróčkou (Sněhurka) a „přináší dárky“ dětem, lidé si přeji, nechybí ohňostroje, projev prezidenta a zpěv ruské hymny na všech televizních kanálech přesně o půlnoci. Veselá zábava pokračuje až do rána v různých podobách. Na hlavních náměstích měst nesmí chybět ledové sochy, ledové klouzačky, obrovské hrady a zámky, či postavičky z pohádek – samozřejmě tam kde jsou pořádné mrazy.

Moje první

štědrovečerní večeře v Rusku

Na začátku večeře všechny kněze, řeholní bratry a sestry z Irkutsku přivítal otec biskup pár teplými slovy, po kterých se přečet-

la stať z evangelia podle Lukáše o Ježíšově narození. Po modlitbě a přípitku každý dostal do ruky velký oplatek, se kterým podle starého polského zvyku měl přijít ke každému člověku u stolu a popřát mu k narození Krista něco ze srdce... Velmi pěkná tradice, i když ne přímo ruská, ale velmi pěkná. Každému zvlášť ulomíte z jeho oplatku kousek a on zase z vašeho a přitom si vzájemně popřejete vše co vám leží na srdci a upřímně se s ním pozdravíte objetím- v Rusku jsou většinou předepsána tři objetí, ale nikdo se neurazí, když se s ním pozdravíte jen jedenkrát (zprava či zleva). No, trvalo to více než půl hodiny než každý každému popřál co měl na srdci. Potom jsme si sedli ke stolu a začala večeře s předkrmem - různými saláty z fazole, hub, ryb, mrkve a dalších dobrot, potom následovala fialová polévka (čistá fialová voda, jakýsi boršč s pelmeni - pomleté maso obalené v nudlovém těstě), hlavní jídlo byly ryby na různé způsoby s bramborem, rýží i salátem. Nakonec byl dezert podobný pudinku, ve kterém byly ořechy, hrozinky a sušené ovoce. Kromě toho byly na stole kávy nějaké koláče, které napekly sestry. Po večeři se rozdávaly pro každého jednoduché dárky – knížka a nějaká sladkost. Potom jsme ještě dlouho vykládali a kolem osmé jsem se rozešli do svých pokojů, domů a čekali na půlnoční mši v katedrále.

Po Štědré večeři s oslavencem

Spolubratři měli každý svoji práci, tak jsem zůstal ve svém pokojíku sám. Pustil jsem si slovenské vánoční písně, sedl si do křesla a trochu posmutněl. Přece jen první Vánoce daleko od domova, Slovenska, od rodiny... Ze smutku a nostalgie mě probrala spásonosná myšlenka – a přece jeden, kterého jsem dobře znal na Slovensku, je i zde v Irkutsku, a můžu si s ním povykládat, trochu pobýt v jeho přítomnosti a alespoň trochu se potěšit – dnešní oslavenec. Uvědomil jsem si, že je přímo vedle mne – tento večer, dnes,

navěky, tentýž, stejný na Slovensku, či na Sibiři. A tak jsem si s ním hodnou chvíli vykládal, hodnou chvíli v tichosti pobyl v jeho přítomnosti, položil se v srdci k němu do jesliček a jen tak cítil jeho blízkost, jeho dech a všech okolo...

Půlnoční mše v Irkutsku

Čekal jsem málo lidí, venku bylo něco mezi -35 a -40 C. Nevěřil jsem, že lidé přijdou, ale na mé velké překvapení byl chrám plný. To znamená, že všechny lavice byly obsazeny, což není běžné ani v neděli -jednoduše na naše poměry byl kostel nabitý lidmi. To mě potěšilo. Nahoře na kůru se již připravoval sbor a já jsem spokojený krácel do zákristie. Na začátku mše sv. četli otcové Vlodek a Tomáš nějaké modlitby a úvahy o Ježíšově narození z modlitební knihy. O půlnoci jsme se společně s otcem biskupem, který držel figurku Ježíška v rukách, vydali od zákristie k nevelikému betlému v kostele. Do něj po modlitbách položil otec biskup Ježíška do jesliček a začala nááádherná půlnoční mše sv. s takovými zpěvy, které jsem vůbec nečekal. Sbor z Irkutsku na profesionální úrovni zpíval vánoční ruské písně tak nádherně, že jsem jen zavřel oči, aby mne nic nerušilo a

ve své duši poletoval společně s a n d ě l y u n á š e n ý t ó n y n á d h e r n ý c h h l a s ů z p ě v á k ů . M á d u š e s e n a b a ž i l a n á d h e r y j a k o u ž d á v n o n e . V š e l i c o

Jesličková pobožnost
Irkutsk

jsem si představoval, když jsem odcházel do Ruska na misie, jak to bude těžké, chudé i co se týká zpěvu a kultury, ale půlnoční mše svatá mne přesvědčila, že Irkutsk úrovní hudby, kultury zpěvu daleko převyšuje mnohé města u nás na Slovensku. Jednoduše bylo to na profesionální úrovni. A vy víte, jak mám rád hudbu. Byl to balzám na moji duši. Děkuji Bože, ty se vždy královsky postaráš o své milované a bohatě jim vynahradíš, to co se rozhodli pro tebe opustit... tak se Pán postaral o moji zkrehlou duši.

Upravila a ze slovenštiny přeložila
Ingrid Petřeková

✠ V okamžiku posledního soudu nás asi nejvíce poleká poznání všeho toho, co Bůh vykonal pro naši spásu. ✠

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Marie Hedvika Anežka Orságová - sestra dominikánka

Bydlela s rodiči v malé chaloupce v Novém Hrozenkově, do práce jezdila do Zbrojovky ve Vsetíně. Jejím přáním vždy bylo vstoupit do kláštera. V roce 1958 jí ale náhle zemřela maminka, které ještě před smrtí slíbila, že nenechá tatínka samotného, postará se o něj a doopatruje ho.

Po tatínkově smrti v roce 1972 se jí podařilo splnit si své přání a odešla do kláštera v Broumově, kde pracovala jako civilní zaměstnanec. V té době nebylo vůbec možné vstoupit do řádu sester dominikánek. Přesto tu byla velmi šťastná a říkávala, že tam prožila nejhezčí období svého života. V té době nebyly v klášteře jen sestry dominikánky, ale i sestry z jiných řádů. Stávající režim se takto snažil omezit jejich činnost co nejvíce. Svůj slib složila až v roce 1979 a to tajně. Přijala jméno Marie Hedvika a i nadále nosila civilní oděv, aby to nebylo prozrazeno.

V Broumově byla asi do roku 1990. Potom se stěhovala do kláštera sester dominikánek v

Kadani. Tam se jí hodně stýskalo po Broumově a sestřičkách, se kterými žila tolik let. Když si pomalu zvykla, přišlo opět stěhování. Klášter v

Kadani se vracel restituentům a sestřičky musely opět ustoupit. Tentokrát se stěhovala na Moravu do Střelíc u Brna. Zdraví jí začínalo pomalu zlobit, ale tady jakoby pookřála a byla tu spokojená. Ale brzy byla připoutána na lůžko a z vůle Nejvyššího 18. února 2002 povolána na věčnost. Pán jí dal 79 let života, z toho 22 let plně sloužila Bohu jako sestra dominikánka. Její ostatky jsou uloženy na hřbitově ve Střelcích u Brna.

Připravila Koňářiková Anna (neteř)

Milí famíci, připravali jsme pro vás životopis jedné z hrozenkovských řádových sester. Z naší farnosti pocházelo mnoho sester a bylo by dobré jejich jména shromáždit dokud žijí ve vzpomínkách příbuzných či přátel. Proto vás prosíme abyste zpracovali jejich životopis a případně zapůjčili fotografii redakční radě.

děkujeme IP

Známe svůj kostel? - 8. část

O krok blíže k oltáři, pod oknem a takřka u nohou sv. Prokopa jsou umístěny dva menší a méně výrazné obrazy. Na prvním je zobrazena sv. Anna, matka Panny Marie, jejíž svátek 26. července byl při liturgické úpravě po II. vat. Koncilu spojen se svátkem jejího manžela sv. Jáchyma. Obraz je jednoduchý, ničím mimořádným nevyniká, ale upoutá tím, že také ničím nerozptyluje pozornost. Na holém pozadí je jedině poloviční postava světice, matrona se šátkem na hlavě a výraznou svatozáří. Pravou ruku má položenou na rameni mladičké Panny Marie, která se sepjatými rukama pozorně sleduje jemné gesto maminčiny levé, které zdůrazňuje nějaké vysvětlení nebo napomenutí. – Jméno svaté Anny neznáme z evangelií, ale jen z evangelních apokryfů. Nevíme ani, zda se dožila Kristova narození. Stačí však vědomost, že byla matkou a vychovatelkou Královny andělů, nejsvětější ženy dějin, abychom ji vzývali s úctou a důvěrou jako patronku matek, vdov, manželství, hospodyň a dělnic a hlavně jako vzor vychovatelky, dnes tolik potřebný. Nad jejím gestem lásky a napomenutí na prostíněm obrazu

je možné meditovat bez omezení. – Svátá Anna byla velmi uctívána našimi předky a její jméno bylo hojně udělováno: snad každý z nás měl v rodině blízké či vzdálenější příbuznou Annu. Není jistě náhodou, že manželství těchto rodin bývalo pevnější a stálejší. Povzdechne si aspoň s Jaroslavem Durychem:

„Kdybych aspoň jeřabinu za obraz tvůj mohl dát!

Nech mě aspoň na vteřinu na tvář tvou se zadívat!

Zapomněl jsem na své pouti na tvou pomoc, na tvou lásku, nedej v hanbě zahynouti, svatá Anno na obrázku!“

obraz sv. Aloise z Gonzagy

– sv. Aloise z Gonzagy, novice Tovaryšstva Ježíšova, který zemřel 1591, když se třidvacetiletý nakazil při péči o nemocné za morové epidemie v Římě. Obraz je rovněž jednoduchý a nenápadný. Světec klečí před křížem v sutaně

Bezprostředně vedle obrazu sv. Anny, babičky Našeho Pána z předešlého mezi Starým a Novým zákonem spatřujeme obraz mladičkého řeholníka z poloviny druhého tisíciletí křesťanství

a rochetě. V pozadí ho s údivem pozoruje dvojice andělů (spíš andlíků) - symbolizují andělskou čistotu, kterou sv. Alois vynikal. Byl to rovněž světec velmi oblíbený a vzývaný jako patron a vzor mládeže, ochránce proti četným chorobám a zejména také jako pomocník a rádce při volbě povolání. Býval zobrazován s lilii v ruce. Nepřátelé svatých a propagátoři bezuzdného života rádi o něm vtipkovali jako o směšném změkčilci, který neznal život. Přečteme-li si jeho podrobný životopis, vystoupí před námi jako cílevědomý muž mimořádné vzdělanosti, s velkým organizačním a diplomatickým talentem (dnes by mohl být charakterizován jako schopný manažér), představitel a obratný jednatel jednoho z předních evropských rodů nejvyšší šlechty. Svě místo v řeholi jezuitů si vybojoval tvrdým úsilím a vstupoval do řádu už s pověstí světce. - Místo vedle sv. Anny v našem kostele pravděpodobně získal pouze pro shodný formát obrazů, ale vznikla tak dvojice mimořádně potřebná jako vzor rodinného života, výchovy i cílevědomé cesty k duchovnímu povolání. – Památka sv. Aloise slavená 21. června je provázena krásnou mešní vstupní modlitbou, jejíž závěr si před jeho obrazem můžeme kdykoliv opakovat: „Na jeho přimluvu pomáhej i nám, Bože, a když se mu nepodobáme nevinností, ved' nás k čistotě srdce cestou opravdové kajicnosti a pokání.“

(pokračování příště)

Připravil Mojmír Trávníček

☞ *Ponechejte farnost po dvacet let bez kněze a budou tam nakonec uctívat zvěř.* ☞
☞ *Kněz je něco tak nesmírného, že kdyby to on sám pochopil, zemřel by.* ☞

Co se chystá ?

Drazí farníci, chci Vás informovat o tom, co se připravuje v tomto roce ohledně postupného zkrášlování farního kostela. Dříve, než se do toho pustím, chci abyste věděli, že se pouštím do oprav ne kvůli tomu, že si potřebuji něco dokázat. Mým záměrem, když jsem přišel do farnosti, nebylo opravovat kostel. Ale v posledních letech se vyskytla možnost čerpat dotace ze Zlínského kraje, které nám moc pomohly, s důvěrou se do oprav pouštím i letos. Kostel není jen budova, ale především dům Boží a zároveň i domov každého z nás. Tento náš společný domov opravujeme proto, abychom se tam především my sami cítili dobře. Zároveň je to i domov, ve kterém ukazujeme Bohu to, že ho máme rádi. Víme, že v tomto domě je vždy On sám přítomen, můžeme tedy vždy k němu s důvěrou přijít. Zde si v pokoře každý z nás uvědomuje, že On tam na nás čeká, poslouchá nás a zároveň víme, že všechny dary, zdraví, naše schopnosti, i dary ze kterých jsme živi jsou od Něj. Proto bych byl rád, aby i náš farní kostel svým vzhledem odrážel tuto naši vděčnost a lásku.. Jedině s tímto pohledem se můžeme pouštět do smysluplných oprav.

Je to již pár let, kdy se v kostele zjišťoval stav dřevěného stropu nad našimi hlavami. Naštěstí se tehdy ukázalo, že není nutno vyměňovat trámy, protože by to bylo asi docela náročné, jednak technicky, ale i finančně. Je ale pravdou, že strop je napaden různým škodlivým hmyzem. Hledali jsme způsoby, jak ten hmyz zneškodnit. Nakonec jsme vybrali způsob, který se nazývá „mikrovlnka“. Škůdcové ve dřevě se zneškodní prostřednictvím mikrovlnného záření a vysoké teploty, kdy se zničí i larvy uvnitř dřeva. Firma která nám zpracovala nabídku se zaručila na 10 let, což je dost dlouhá doba. Zároveň po tomto zneškodnění škůdců ještě dřevěnou konstrukci ošetří chemickou látkou odpuzující hmyz, a proto se zvenku do dřeva nedostanou další nezvaní hosté. Tuto práci je však nutno provést co nejdříve. Rozpočtové náklady naštěstí nejsou až tak vysoké, takže tato akce by měla finančně vyjít asi na částku 200 tisíc korun.

Avšak další etapa oprav kostela je poněkud náročnější. Zvažovali jsme, kde v rámci oprav kostela začít. Po dlouhém posuzování jsme přistoupili k tomu, že tou náročnější částí tohoto roku bude provedení venkovní omítky kostela.

Tato práce je důležitá nejen kvůli tomu, aby byl kostel pěkný zvenku, to by až tak nebylo důležité, ale proto, že plánujeme na starou omítku natáhnout omítku, která zamezí dalšímu provlhání zdiva. Tohoto provlhání si můžete všimnout zvláště v místech pod věží, kde jsou stěny nasáknuté vodou ne od spodní vlhkosti, ale často tím jak na tyto zdi přší. Na tyto práce jsme zažádali dotaci a věříme, že budeme mít štěstí a podaří se nám ji získat.

Drazí farníci, uvědomuji si, že to bude velice náročné, ale uvědomuji si i to, že pokud to bude vůle Boží, bude na tyto práce síla i prostředky. Pokud jsem se mýlil a spletl jsem si vlastní touhy s touhami Božími, budu se trápit nedostatkem především já sám. A tak prosím nejen o trpělivost a shovívavost, ale i o Vaše modlitby, aby se našly způsoby jak by se náš společný i Boží dům dostal do stavu, na který budeme hrdí. Předem Vám za vše děkuji.

*P. Marek Poláčik SVD
Správce farnosti*

Duchovní obnova

Letos jsem pozval k vedení duchovní obnovy bratry a sestry z komunity Blahoslavenství z Olomouce. Duchovní obnova proběhne v našich kostelech v sobotu 6. března 2010. O přesném časovém rozvrhu vás budu informovat a věřím, že se duchovní obnovy zúčastníte v hojném počtu.

Farní ples

Již jsme vás informovali, že v sobotu 17. dubna 2010 proběhne 3. farní ples. Prosíme všechny farníky, kteří by se chtěli jakýmkoliv způsobem zapojit do příprav farního plesu a případně měli náměty na program, aby kontaktovali správce farnosti. Velice bych uvítal, kdyby například mládež nebo i vy spíše narození, jste mohli nacvičit nějakou scénku apod.

Webové stránky farnosti

Od začátku měsíce února jsou spuštěny webové stránky naší farnosti. Najdete na nich nejen kontakty, aktuální informace a pořady bohoslužeb, ale i něco z historie farnosti, fotogalerii a čísla Farního zpravodaje vydaná od prosince 2004. Adresa stránek je www.farnostnovyhrozenkov.cz.

Chci za přípravu stránek a jejich spuštění poděkovat Romanu Baťovi, Ingrid Petřekové a Hynku Rafajovi.

Svátosti křtu a manželství

Jak jsem vás již informoval v kostelech na začátku roku, prosím snoubence, kteří plánují v tomto roce přijmout svátost manželství, aby si termín sňatku domlouvali s knězem min.3 měsíce předem. Toto je nutné nejen z důvodu naplánování vhodného termínu, ale i proto, abychom časově stihali přípravu před přijetím svátosti manželství.

Po minulých zkušenostech s udělováním svátosti křtu, jsem v tomto roce přistoupil k tomu, že svátost křtu budeme udělovat každou třetí neděli v měsíci, buď po mši svaté která začíná v 9.15 nebo po dětské mši svaté, případně v průběhu dětské mše svaté.

Děkuji všem za pochopení těchto opatření. Věřím, že nám pomohou v tom, abychom si lépe vzájemně vycházeli vstříci.

Další číslo farního zpravodaje vyjde na Květnou neděli 28. března 2010, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do 19. března 2010.

*P. Marek Poláčik SVD
správce farnosti*

Svátost manželství uzavřeli

12. února v Novém Hrozenkově
Miloš Malík a Marie Macháčová

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

v Novém Hrozenkově

10. ledna – Jaromír Hurta

17. ledna – Karolína Juříková

Do věčnosti nás přešli

koncem měsíce prosince

Josef Březovják (1946) z Karolinky

Jaroslava Leskovjanová (1928)

z N. Hrozenkova

Emilie Mikušová roz. Orságová (1922)

z N. Hrozenkova

Irena Boráková roz. Davidková (1935)

z Velkých Karlovic

Hodulák Petr (1967) z Trenčína

v měsíci lednu

Ludmila Řeháková (1927) z N. Hrozenkova

Vladislav Michálek (1926) z Rožnova p. R.

František Haničák (1943) z N. Hrozenkova